

Sanne Hedegaard Brodersens tale ved Stafet for Livet

Taler

Sanne Hedegaard Brodersen
Indehaver af Gram Slot

Dato

9. september 2018

Sted

Dampark, Haderslev

Omstændigheder

Stafet For Livet er en landsdækkende 24 timers holdaktivitet, der sætter fokus på kræftsjagen.

Livet er en finurlig størrelse. Det kan godt sammenlignes med vejret i dag. Eller med den danske sommer for den sags skyld. Vi får lidt af det hele – sol, blæst, regn og sol igen.

Hvis vi selv kunne vælge, hvordan dagene i livet skulle se ud, ville vi nok putte flest lune og vindstille solskinsdage i livsrygsækken og vælge de grå, regnvejrstunge dage fra. Men sådan er det ikke. Vi får lidt af det hele. På den ene eller anden måde.

Hvor underligt det end kan forekomme, er det ofte, når livet mest består af gråvejr, vi lærer mest om livet.

I morges stod det ned i stride strømme, og da jeg kiggede ud, tænkte jeg; "Det vejr har Stafetten For Livet ikke fortjent." Alt det regn. Det er ikke retfærdigt. Det er ikke retfærdigt, at vejret ikke er med os, når nu det er i en god sags tjeneste, der bliver løbet.

Det var, som om vejret havde misforstået formålet med denne stafet; som jo er at holde modet oppe, kæmpe for en fælles sag og at se positivt og lyst på tingene. Vejret var i morges trist og trøstesløst. Måske sådan som en dag kan komme til at se ud på en dag, hvor man får at vide at man skal til at kæmpe. Kæmpe for livet.

Så jeg skældte ud på vejret i morges.

Trak i kampuniformen, som i dette tilfælde var regntøj, og gik en tur i den

silende regn. Mens jeg gik, sendte jeg en lille bøn til regnen om at holde inde.
Spejdede efter et lille hul i skydækket.
Spejdede efter lidt lys.
Jeg kunne og ville ikke slippe håbet om opholdsvejr.

Et eller andet har virket, for stille og roligt er det klaret op i løbet af dagen, så alle de seje fightere i de gule trøjer, løbere, motionister, fodgængere og andet godtfolk forhåbentligt kan løbe endnu flere runder end i fjor og samle endnu flere penge ind.

Så vejret i dag passer faktisk fint til livet, som vi kender det. Nogle gange er vi badet i solskin, andre gange har vi medvind, andre gange igen er der strid modvind.
Og når vinden kommer, følger regnen ofte med som følgesvend. Så er det, vi får lyst til at krybe i ly og gemme os.

Lade som om, livet ikke kommer os ved, fordi vi ikke kan finde lyset og håbet, der synes forsvundet.
Så pludselig kommer solen frem igen – vi ved ikke altid helt hvorfra, men vi mærker varmen og lyset – og får energi og lyst til at komme frem af vores skjul og være med i livet igen.

Dette arrangement – Stafet For Livet – er for mig det samme som solen, der kommer med sit lys, sin varme.
Alle de mennesker, der løber derude i mørket, er alle lysbærere.
I, der står her, er lysbærere.

I er lysbærere for de mange, som lige nu ikke selv er i stand til at bære eller se deres eget lys, fordi de kæmper.
Kæmper for at blive raske.
Kæmper for at kunne mærke varmen og lyset igen.

Kæmper, så de kan blive lysbærere for andre. Så ringen sluttet. Så vi hele tiden er lysbærere for hinanden. Så vi hele tiden giver stafetten videre til én, der har kræfterne til at bære videre.

Én lysbærer kan få noget mørke til at forsvinde, mange lysbærere kan få meget mørke til at forsvinde. Når vi, som i aften, er mange lysbærere må mørket vige,

regnen stilne af og skyerne skilles.

Den canadiske sangskriver, Leonard Cohen, skrev engang; "There is a crack in everything, that's how the light gets in". Det er et udsagn, det er værd at holde fast i. Vi skal søge revnerne. Søge lyset.

I, der er her i aften, er alle den lille revne, hvor lyset kan komme igennem. Og en dag, aften og nat som denne bliver revnen til et stort hul. Så stort, at lyset kan strømme frit og give os håbet og troen på, at det nytter.

At det nytter at stå sammen.

At det nytter at gå sammen.

At det nytter at være sammen,

At det nytter at arbejde for en sag sammen. At det nytter, at stafetten bliver givet videre. At det nytter at løbe en stafet for livet.

Så gå nu ud, og vær et lys for hinanden. Et lys kan være et smil, et lyttende øre, en kop kaffe og en snak, en gåtur eller noget helt, helt andet.

Det behøver ikke være det store, men sker det ofte nok, at vi lyser for andre, der måske ikke kan se deres eget lys, tænder vi stille og roligt deres lys.

For sådan er lyset.

Det smitter, og i aften skal vi alle smitte hinanden. Smitte hinanden så vi kan hente lyset frem inde i os selv længe efter, at lysene her er gået ud.

Lyset, der skabes her i aften, er stærkt nok til, at vi kan tænde det inde i os i lang tid fremover. Det er det lys, vi skal værne om og give videre.

For hver eneste gang vi giver et lys videre, må mørket og regnen vige.

Tak for ordet.

Kilde

Manuskript indhentet fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/sanne-hedegaard-brodersens-tale-ved-stafet-for-livet>